

private Folk og Kommuner et Tilfagn, og har Ministeren med fuld Bemyndigelse givet et Tilfagn, er Statskassen bunden, og Finansudvalget og Rigsdagen i det hele have paa Finansloven ikke andet at gøre end at optage Beløbet og kunne maasse blive dømt ved Højesteret til at betale, hvis Pengene ikke blive optagne paa Finansloven. Jeg forbauses over, at Folketinget har kunnet gaa ind paa en saadan Lov, og det forbauser mig særligt, at der har kunnet være Medlemmer af Oppositionen, som anse det for forsvarligt at give Ministeriet en saadan Myndighed i Tider som disse. Det glæder mig derfor, at der er ærede Herrer paa den anden Side, som finde, at det dog er at gaa noget for vidt.

Judenrigsministeren (Inger Slev):

Det gaar med Forhandlingerne i dette Ting, som det gik med Forhandlingerne i det andet Ting: at de, som ikke ønske Jærnbaner byggede, ubetinget forlange denne Lov forfattet — der er adskillige af dem, som ere meget ivrige for at faa Jærnbaner byggede, der ogsaa forlange Forslaget forfattet, men deres Grunde dertil ere andre, de ville ikke give Ministeren denne forfærdelige Myndighed o. s. v.; men de, som ere mod Jærnbanebygning, modsætte sig ubetinget dette Lovforslag, ganske som det ærede 3dje Medlem for 6te Kres (Mhlefeldt-Laurvig), der dog var saa velvillig at indrømme, at det var en almindelig Fejl, der klæbde ved Judenrigsministre — og ogsaa ved mig — at de vilde have Jærnbaner, og det ærede Medlem mente, at denne Fejl ogsaa vilde klæbe ved ham selv, dersom han var i den Stilling — det var dog en velvillig Betragtning, i alt Fald lige over for Personen. Det ærede Medlem sagde: vi have Jærnbaner nok, og vi ville ikke have flere. Jeg kan derfor godt forstaa, at det ærede Medlem modsætter sig dette Lovforslag; thi Hovedsagen her, og Hovedmotivet, Hovedgrunden til at fremkomme med Lovforslaget har jo været den: at tilvejebringe private Jærnbaner i større Antal end hidtil, at give ensartede Regler for Jærnbanebygning og blive fri for en Del af de Forhandlinger, man hidtil har ført. Den ene Dag har man hidtil slet intet Bidrag faaet, og den anden Dag har man affordet sig til noget, og den 3dje Dag eller det 3dje Aar maaste, har man faaet et ret betydeligt. Det forekommer mig at være velgående at komme ind paa almindelige Synspunkter. Bagved staar saa det gyselige, at Rigsdagen skal fraskrive sig

Retten til disse interessante Jærnbaneforhandlinger. Jeg kunde bedre forstaa, om man sagde: i en Række af Aar har disse Forhandlinger været en temmelig stor Plage, idet de have været temmelig hyppige og overmaade haabløse, og derfor, forekommer det mig, ret utafnemmelege. Jeg har ikke villet indskrænke eller trænke Rigsdagens Myndighed; det følger af sig selv, at hvis man kunde enes om almindelige Regler for Koncession, saa har jo Rigsdagen igennem disse almindelige Regler udvist sin Myndighed; og her at skulle tage Stilling overfor hver enkelt Jærnbanelinie og hver enkelt Jærnbanestation, at det skulde være saa tiltalende, det har altid gaaet over min Forstand. Jeg ved godt, at der er mange, som føle sig tilfalte ved disse Forhandlinger; jeg forstaaar det ikke, thi hidtil har det været saa overordentlig vanstelig at komme frem. Jeg siger, at Grunden til, at dette Lovforslag er kommet frem, er den at gavne den private Jærnbanebygning her i Landet, og jeg tror ikke, at et eneste æret Medlem tør sige, at hvis vi vedtage dette Lovforslag, saa vil det ikke blive Resultatet.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kres (Oct. Hansen) sagde, at der vilde komme et Kapløb, Vansteligheden vilde ligge i Begrænsningen, man vil oversvømme mig med Jærnbaneforslag. Det tror jeg ogsaa. Og, siger det ærede Medlem, hvad vil Ministeren saa gøre? Jeg vil sige, at hvis Loven slaar igennem paa den Maade, som det ærede Medlem tror, vil jeg komme og forlange nogle flere Penge, og ogsaa nok faa dem, og saa vil det vise sig, at Befolkningen i det hele taget har sluttet sig til Lovforslaget. Om det nu vil blive Tilfældet, kan jeg ikke vide. Men jeg har ikke villet modsætte mig denne Begrænsning i Tid og Rum, som er kommen ind i Lovforslaget, en Begrænsning med Hensyn til Varigheden og Millionerne; thi det er min Overbevisning, at hvis man kan gennemføre et Lovforslag, som det foreliggende, og gennemføre det paa kortere Tid og med en vis Sum, vil det vise sig, at være rigtigt og sundt, og man vil komme til at fortætte. Derfor har jeg ikke noget mod denne Begrænsning. Der er jo talt saa meget om, hvor misligt det er, at jeg tror, det er tiltrækkeligt at sige: Dette Lovforslags Bestemmelser anser man for farlige. Jeg anser kun een Bestemmelse for farlig, og det er unægtelig den, der er kommen ind i §. 3 i det andet Ting, og som sætter enhver Kommune i Stand til at standse Sagen. — Det ærede 5te Medlem for 7de Kres (Madsen-Mlygdal) dvælede noget ved disse Regler og